

N:o 80.

Af herr **C. Persson** i Stallerhult, *om ändring i gällande bestämmelser rörande ersättning till förrättningsmän för utmätning i enskilda mål samt till stämningsmän.*

Genom kongl. förordningen den 10 augusti 1877 har häradsrätt och rådstufvurätt fått sig ålagdt att förordna vissa män att då de derom anlitas delgifva stämningar och domstolars beslut, så ock verkställa delgivning, som i utsökningslagen förekommer. Inom de flesta kommuner lära numera vara förordnade personer för utförande af dessa uppdrag. Ut i kongl. förordningen den 12 juli 1878 stadgas huru ersättning skall beräknas och utgå, icke allenast till dessa män för deras förrättningar, utan ock för vittne, som biträder utmätningsman vid de förrättningar, der han skall hafva vittne med sig, sålunda, att förutom lösen för delgifningsbevis och vittnesersättning, skola utmätningsman, förrättningsman och vittne hafva ersättning för skjuts efter en häst hvardera fram och åter från sitt hemvist till förrättningsstället.

Lagstiftarens mening vid utfärdandet af dessa förordningar torde utan tvifvel hafva varit, dels att personer skulle finnas att tillgå å hvarje ort för ifrågavarande förrättningar, och dels att kostnaderna därför icke allenast skulle vara bestämda utan ock hållas inom måttliga belopp.

Erfarenheten har dock visat, att utmätningsmän allt för ofta såsom vittnen medtagit personer från sitt hemvist, och att sökande anlita de stämningsmän, som äro dem närmast boende, i stället för att använda den eller dem, som äro bosatte närmast förrättningsstället eller der den sökte har sitt hemvist. Detta sätt att gå till väga förorsakar den, som i sista hand får betala resekostnaderna, en hög utgift, hvilken skulle betydligt minskas, om

reseersättningen beräknades från närmaste intill förrättningsstället boende stämningsmans eller fjerdingmans hemvist, dock med rätt för förrättningsman och sökande att anlita den eller dem han behagar.

Då jag här nämner förrättningsman, är ej min mening att detta gäller utmättningsman för hans resor såsom *utmättningsman*, ty såsom sådan har han ett visst tjenstgöringsområde, utan afser mitt förslag att hålla reseersättningarna inom rimliga gränser för vittne, som biträder vid utmätningar, och till stämningsmän för deras förrättningar samt till dem som åtaga sig uppdrag af enahanda beskaffenhet.

Vid 1890 års riksdag väcktes motion i Andra Kammaren i samma syfte, hvilken vann mycket understöd i nämnda kammare. Det utskott, som behandlade motionen, erinrade, hvad beträffar vittne, som biträder utmättningsman vid utmätningar, att denna skyldighet icke åligger stämningsmän, men väl fjerdingmän. Således finnes äfven vittnen inom nästan hvarje kommun att tillgå, så att reseersättningarna icke därför kunna behöfva utgå för onödigtvis allt för lång vägsträcka.

Med anledning häraf får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t an-
hålla om sådan ändring af Kongl. Maj:ts förordning af
den 12 juli 1878 angående ersättning till förrättnings-
man för utmätning i enskilda mål samt till stämnings-
män m. m., att reseersättningen må endast utgå och
beräknas från intill förrättningsstället närmast boende
förrättningsmans eller fjerdingmans hemvist, äfven om
annan mera aflägsen boende person användes för ut-
förande af uppdraget eller såsom vittne.

Det utskott, till hvilket motionen remitteras, torde så redigera skrif-
velseförslaget att åsyftade saken vinnes.

Stockholm den 28 januari 1892.

Carl Persson
från Skaraborgs län.

I motionen instämma:

A. Johansson i Löfåsen. *S. M. Olsson.* *E. G. Fredholm.*

A. Svenson i Edum. *And. Svenson* i Bossgården.